

ÖRÖMHÍR

VIII. évfolyam 5. szám

2021. szeptember

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

Fehér, fehér, fehér

Bosco Szent Jánosnak volt egyszer egy álma, amelyről aztán sokat tanított. Azt látta álmában, hogy az Egyházat az tudja megtartani, ha szilárdan ragaszkodik a három fehér dologhoz: Oltáriszentségbe vetett rendíthetetlen hit, a Mária iránti szeretetünk, - e kettő, mint tartóoszlopok jelentek meg álmában - és a Szentatya iránt való hűségünk – aki a két oszlop közötti hajó ormán áll. Most hazánkban mindhárom egyszerre kerül a figyelem középpontjába. A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus megünneplése azt hivatott előmozdítani, hogy az Oltáriszentségben velünk lévő Jézusba vetett hitünkről tudjunk tanúságot tenni, őt merjük kérni és bátran merjünk beszélni róla azoknak, akik még mindig keresik Őt. Nagy ajándék, hogy a több tízezer hívő között ott ünnepel plébániai közösségünk zarándokcsoportja is és nagyon sokan otthonaikból, a közvetítésen keresztül kapcsolódnak bele az ünnepi eseményekbe, vagy azonos időszakban templomunkba térnek be, hogy leborulva imádják Jézust. Így Ő az első „fehérség”, aki Egyházunk tartópillére. Egyik népénekünkben is megemlíjtük ezt a fehérséget: „*Ó, ki ez oltáron kenyér színe alatt, a tiszta ostyának fehérsége alatt, fűlséges Úr Isten el vagy rejtezkedve csodálatosképpen*” (ÉE 167).

Másik tartóoszlopunk: Mária iránti szeretetünk jele lehet ebben az időszakban, hogy éppen a NEK hetében ünnepljük meg Szűz Mária születésének ünnepét, valamint a zárószentmise éppen Mária neve napján van. Az Édesanya születésnapja és névnapi ünnepe is Fiához, a mi Üdvözítőnkhez visz közelebb. Mária soha nem helyeződik Jézus helyébe! Benne mi egy olyan közbenjárót kaptunk, aki anyaként kéri értünk Szent Fiát, bemutat neki minket, az

Ő végtelen irgalmába ajánl minket. És mint nekünk is anyánk, aki gyermekeinek a legjobbat akarja, Őt, a Legjobbat, Jézust adja nekünk. Mária fehér ragyogása templomunkban, a Fatimai Szent Szűz ábrázolásánál is gyönyörű. És körmeneti énekünkben is megemlékezünk hófehér ruhájáról: „*Még ötször jön, áll meg a tölgybokor lombján, a köntöse hófehér, olvasó jobbján*”.

És szintén, ezekben a szeptemberi napokban, a harmadik fehér jel is figyelmünk középpontjába kerül: Szentatyánk, Ferenc pápa első alkalommal látogat el hazánkba, hogy a NEK zárószentmiséjét vezesse. A statio orbis, vagyis az egész világ állomása úgy kerül megünneplésre, hogy Róma püspöke az egység megjelenítőjeként a világegyház közösségében mutatja

be a legszentebb áldozatot. Fehérruhás vándorként érkezik hozzánk, hogy legfőbb péteri tisztségét gyakorolva pásztorként vezessen bennünket Jézushoz. Fehér, pápai reverendáját nem sajnálja. Igen, valószínű, hogy az a ruha bepiszkolódik Budapest utcáján, de emlékeztet bennünket, hogy törekednünk kell a tisztaságra, ha pedig bekoszolódik a szívünk, meg tudjuk tisztítani a bűnbocsánat szentségével.

Így mostani lapunk is ezen téma jegyében született: van benne szó a Kongresszusról, Pápa látogatásról, fatimai estünk egyik vendégéről, egyházközségünk nyári eseményeiről. Don Bosco álmának három hófehér jele legyen plébániai közösségünk megtartó ereje is!

II. János Pál pápa látogatásai

II. János Pál pápa 1991. augusztus 19-én látogatott Szombathelyre, amelynek a mottója „*Én vagyok a jó pásztor*” volt.

A pápa 1991-es látogatása történelmi jelentőségű volt, mivel hazánk a kommunista elnyomás alól 1989-ben szabadult fel. Örömet fejezte ki a pápa, hogy megoszthatja velünk a kivívott szabadság örömet. „*Most már jól tudjátok, hogy a szabadság új légköre egymagában még nem oldja meg az életetek minden problémáját*” – mondta. Majd a Jó Pásztorról fejtette ki gondolatait a beszédében. Megemlékezett Szent Márton püspökről, Batthyány-Strattmann Lászlóról valamint Apor Vilmos püspökről.

A mostani pápalátogatással és Eucharisztikus Kongresszussal szép párhuzam, ahogy akkor II. János Pál pápa is beszélt az Eucharisziáról: „*Íme a terített asztal, az eucharisztikus kenyérrel. Gyertek! Lépjetek be a kapun, amely a Jó Pásztor, Krisztus! Talán hosszú időn át úgy tűnhetett nektek, hogy zárva van, és talán még most is tart a bezártság érzése, az elmúlt évtizedek következtében.*” És miként Ferenc pápa mostani látogatása előtt azt mondta, ez a látogatása az imádás és az imádság jegyében teli Európa szívében, úgy 30 évvel ezelőtt II. János Pál pápa mondta: „*Bízom benne, hogy a magyarok milliói egyesülnek imádságunkkal, azért, hogy eredményes legyen munkátok, amellyel a küszöbön álló új évezrednek egy még szebb Magyarországot igyekeztek építeni.*”

És miként 30 évvel ezelőtt II. János Pál pápa záróként mondta magyarul: „*Isten áldd meg a magyart*”, úgy Ferenc pápa is az elmúlt napokban a Himnusz szavaival fejezte be Úrangyala imádságához fűzött gondolatait.

Majd 5 évvel később, 1996. szeptember 7-én újra meglátogattott bennünket II. János Pál pápa. Ennek a látogatásnak egyik helyszíne a győri ipari park volt. Ekkor, mint lelkipásztori munkatárs, a VIP kapun keresztül, a K4-es szektorban, szinte az oltárral szemben vettem részt a pápai szentmisén. A győri látogatás mottója: „*Reményünk Krisztus*” volt.

Egyedülálló történelmi esemény színhelye volt a győri ipari park, ahol immáron másodjára találkozhattam szentatyánkkal, II. János Pál pápával. Ma is emlékszem rá, hogy a kordon mellett körbejárt a Szentatya és sikerült kezet fogni vele.

Mindkét pápalátogatás után felélénkült a hitélet úgy plébániánkon, városunkban és az egyházmegyénkben is. Az 1991-es pápalátogatás után kezdődött meg a felnőttképzés egyházmegyénkben. Ekkor indult el az egyházmegyei Teológiai Tanfolyam két helyszínen: Zalaegerszegen és Szombathelyen, majd pedig a lelkipásztori munkatársak képzése is. Reményeim szerint újra lesznek gyümölcsei a mostani pápalátogatásnak is!

Kongresszus 1938-ban és 2021-ben

Az 1938-as budapesti kongresszus Szent Ágostontól kölcsönzött jellemmondata – az Eucharisztia a szeretet köteléke – különösen kapcsolódott az akkori európai körképhez, az újabb háborúval fenyegető légkörben a kongresszus a szeretet és az egység üzenetét tolmácsolta, amely áthidalja a nemzetek és társadalmi csoportok közötti különbségeket és megvalósítja a békét. Az ünnepi felszólalásokban is visszaköszönt az eseményt körülvevő nemzetközi keret. Hlond lengyel bíboros: „*Magyarország Európa közepén továbbra is bástyaként áll őrt a kommunista és keresztényellenes tanok veszélyével szemben.*”

De idézhetjük az 1937. december 31-én keltezett püspökkari körlevelet is:

„*Ma világszerte hajsza folyik csodaszerek után, amelyekkel népeket megmenteni, a fenyegető veszedelmeket elhárítani lehet, s nemegyszer kárhóztos kísérletek a legszentebb hagyományokat is kockáztatják. Az ököljognak éppúgy jelentkeznek szószólói, mint a lealkonyult pogányságnak bohóckodó szellemidézői, s a levitézlett álszocializmus harsonásai épp oly hangosak, mint a faj- és vérimádás megszállottjai. Meggondolatlan kísérletek, felelőtlenül tolakodó törpe vezéregyéniségek követelőzései és fenyegetőzései aggasztó bizonytalanságot okozhattak, de gyógyulást nem hoztak.*”

Róka Zsuzsa néni a családja és ismerősei által élte meg az 1938-as budapesti Eucharisztikus Világkongresszust. Ővele készült kis interjú,

hogyan emlékszik vissza, mit meséltek a családtagjai, milyen volt részt venni ezen a nagy eseményen.

– **Önök az 1938-as, budapesti Eucharisztikus Világkongresszusról szülei és testvérei meséltek. Hogy emlékszik vissza ezekre az élményekre?**

– Konkrétumot nem tudok sajnos mondani, mert nem emlékszem rá. 1931-ben születtem, a kongresszus 1938-ban volt. Csak azt tudom, hogy ott voltak, és utána nagyon sokat meséltek erről nekem. Milyen csodálatos, szép és gyönyörű volt.

– **Nővére a soproni tanítóképző iskolában tanult, amikor megrendezték a kongresszust.**

– Igen, Sopronból indult. Oda járt a tanítóképzőre, közben a nagymamánál lakott. Már kiskorában elköltözött az egészsége miatt Sopronba, az Isteni Megváltó Lányai rend iskolájában tanult. A nővérem nagyon szép egyenruhában volt. Krémszínű,

hódmezővásárhelyi, úri hímzéssel volt kidíszítve. A hozzá tartozó párt és kötény is nagyon szépen volt hímzéssel kidíszítve. Még a mai napig meg van róla fénykép, amelyek a kongresszus végén készítettük Söptén. Balra Évi nővérem, aki Sopronban tanult tanítónőnek. Majd Laci bátyám, aki a szombathelyi premonstreiekhez járt, mellette a pöttyös ruhában Klári nővérem, aki polgári iskolába járt Szombathelyen. Végül ketten, a kisebbik bátyámmal, akik mi akkor 7 év alatt voltunk és nem jártunk iskolába.

– **Az Ön szülei meséltek arról, hogy milyen programokon vettek részt? Esetleg végig ott voltak, vagy csak a záró szentmisére mentek fel?**

– Az egész héten Budapesten voltak. A kisebb gyermekekre – köztünk rám is – a szombathelyi nagynénénk vigyázott addig. Édesapám nővére Pesten lakott, így a szállással nem

volt gondjuk. Utazni pedig vonattal utaztak.

– **Esetleg más ismerőse is ment fel Budapestre?**

– Hát a faluból mentek a Mária-lányok, ők is egyenruhában, illetve a KALOT-legények. Sokan mentek, de én még a koromnál fogva otthon maradtam.

– **Említette, hogy egyszer az édesapja megszervezte azt, hogy a szombathelyi ferences atyák Önkhöz mentek misézni. Ő vállalta, hogy kocsival elmegy értük és vissza is viszi őket. Akkor az Ön édesapja a falu közösségének szervezőembere volt?**

– Igen, ő volt a falu jegyzője. Sokat tett a közösségért. A falunak nem volt plébánosa, addig a páter Takács Ince járt ki vasárnaponként misézni, illetve a lelki programokhoz. Így édesapámék voltak, akik helyi szinten szervezték a közösség programjait.

TANÚSÁGTÉTEL

Varga Sarolta

A plébániai búcsú

Egyik nap anya azzal a kérdéssel állt elém és húgom elé, hogy segítenék-e neki megszervezni a plébániai búcsút, mi pedig örömmel álltunk a rendelkezésére. Napokig dolgoztunk a feladatok megszervezésén.

Az egyes állomásokat és programokat úgy kellett megszervezni, hogy a kisebb-nagyobb korosztály is ki tudja belőle venni a részét és mindenki jól szórakozzon. Az egész program egy közös misével kezdődött. A mise után egy előadás következett, amelyet Bedő Imre, a Férfiklub alapítója tartott elsősorban a felnőtt korosztály szórakoztatására. Amíg a "felnőtt program" zajlott, a gyermekeket a káprázatos a „Buborék-show” nevű produkció kötötte le. A kisebbeket Kovács Kata és férje, Péter szórakoztatta zenés és énekes előadásaival és természetesen az óriás buborékokkal.

Az előadások után már sokan nagyon éhesek voltak, így következhetett

az ebéd. Mindenki jóízűen ette a rengeteg gulyáslevest, ami Nusi néninek és plébániánk szorgos asszonyainak volt köszönhető.

A tartalmas ebéd után kezdetét vette az akadályverseny. Ennek a programnak a megszervezése volt a legnehezebb feladat. Napokig tervezgettük az egyes állomásokat. Olyan feladatokat szerettünk volna készíteni, ami nem túl nehéz, de azért megmozgatja az agytekervényeket is.

A családok és a kisebb csoportok nagyon jól szórakoztak a feladatok megoldásakor. Azok között, akik megcsinálták a 12 feladat közül 9-et, kisorsoltunk egy ajándék csomagot. Az egyes állomásoknál pedig attól függően, hogy jól oldották-e meg a feladatot, fagyijegyeket lehetett kapni.

Az állomások igazgatására pedig az ifjúságot kértük fel. Füle Luca segítségével csináltunk egy fotósarkot, ami tele volt virágokkal és nagyon hangulatossá tette az egész rendezvényt. Mivel nagy meleg volt, sátrakat is kellett felállítanunk, ebben János bácsi, a sekrestyés volt segítségünkre. Aki pedig máshogy (lelkileg) akart feltöltődni, annak Erzi néni szervezett egy imaösvényt a templomban.

Azt hiszem, hogy ez a szombati program nagyon jól sikerült. Mindenki jól szórakozott és a megszervezése is nagyon élvezetes feladat volt. A hangulat fergeteges volt és az egész plébánia együtt, egy családként szórakozott.

A Férfi imacsoport zarándoklata

A korábbi évekhez hasonlóan a nyári időszakban a Férfi imacsoport a - lelki vezető, Szalai Attila atya plébániai területéhez tartozó - Szent Ilona kápolnához tartott zarándoklatot, melyen a házastársak is részt vettek.

A Covid járvány miatt 2021-ben ez volt az első összejövetelünk, amit már mindenki nagyon várt. Szentmisével kezdtünk, melyet Attila atya tartott, Molnár János atya közreműködésével. Lelki vezetőnk szentbeszéde tovább erősítette a hitünket, illetve tudatosította bennünk, hogy Isten gyermekei vagyunk, és ennek megfelelően éljünk.

Felemelő érzés volt most is, hogy a gyönyörű zalai dombok között található XIII. században épült, a maga egyszerűségében csodálatos

kápolnában kezdhettünk meg a zarándoklatot.

Ezt követően a kápolna mellett, a lombos fák alatt hűsölve, agapéval folytattuk a napot. Az étkek felhozatalára már nem mondható el a visszafogottság. Gulás Marci nyúl-pörköltje mindenkit meggyőzött arról, hogy érdemes volt tavaly leigazolni csoportunkhoz (szeretettel várunk további új tagokat is). Ugyanakkor, aki ettől az ételtől idegenkedett, csirkepörkölttel vigasztalódhatott.

A főételek mellé Horváth Józsi felesége, Margit szolgáltatta a pörköltet koronázatlan köretjét, a nookedlit. Közben már pogácsa és sütemény kóstolások is zajlottak, melyekre jól csúsztak az alkoholmentes italok és természetesen a bibliai időszakból is ismert bor. Ezeket a közösség többi tagja hozta magával.

János atya esketés céljából kénytelen volt korábban távozni. Mi – vagyis a hosszú évek óta házas férfiak – hiába próbáltuk marasztalni, hogy még hagyjon egy kis gondolkodási időt az arának és a vőlegénynek.

A kötetlen és jó hangulatú beszélgetés során a sokoldalú ismeretekkel bíró Attila Atyát ornitológusként is hallgathattuk.

Az összejövetelünk bebizonyította, hogy a mindennapi élet nehézségei, így elsősorban a Covid járvány plébániánk életére, a csoportok működésére gyakorolt negatív hatása nem rettenthet el bennünket attól, hogy ismét rendszeresen találkozunk, templomba járunk. Az emberi kapcsolatok nagyon fontosak, ezek kialakítására, ápolására az ilyen alkalmak kiemelt lehetőséget nyújtanak.

Hittantábor Bak

Július első hetében a baki Általános Iskolában táboroztunk 40 hittanos gyerekkel és 3 felnőtt vezetővel (Jani atya, Ági néni, Juci néni). Heten voltunk középiskolás csoportvezetők, közülünk sokan már évek óta részt vettek hittantáborban. Kettős érzés töltött el minket: várakozás és aggodalom.

Már a tábor elején éreztük, hogy a szorongásunk felesleges volt, és örültünk, hogy elfogadtuk a felkérést. Nagy felelősség volt rajtunk, legjobb tudásunk szerint próbáltuk az elénk kerülő akadályokat leküzdeni. A táborban több korosztály vett részt: a 7 éves iskolát kezdő kisfiúktól, a középiskolába készülő nagy lányokig igen színes volt a paletta.

A gyerekek rengeteg csodás élménnyel gazdagítottak minket. A kiscsoportos beszélgetések, sportolások, kézművesség sok élményt nyújtottak nekünk is, melyekért nagyon hálásak vagyunk a gyerekeknek.

A kirándulások is izgalmasak voltak, egyre jobban

megismertük egymást. Mindannyian mások voltunk, mégis, ahogy múlt az idő egyre több és több közös pontot fedeztünk fel egymásban. Nagy élmény volt számunkra az akadályverseny, amit mi csoportvezetők állítottunk össze. Próbáltuk különböző feladatokban megmérgetetni a gyerekeket, ami sikerült is. Jó volt látni, hogy mennyire összetartottak és örültek egymás sikerének.

A másik hatalmas élmény, hogy mi csoportvezetők is nagyon összetartottunk, ami egy ilyen feladatnál elengedhetetlen. Az esti beszélgetéseink során amellet, hogy próbáltunk minél érdekesebb dolgokat kitalálni a gyerekek számára, nagyon jókat beszélgettünk egymással is.

Az utolsó napon mindnyájan szomorúak voltunk, mert a tábori hét túl gyorsan eltelt. Szívesen töltöttünk volna még egy kis időt egymással! Hálásak vagyunk, hogy részesei lehettünk ennek a tábornak, és már izgatottan várjuk a jövő évben megrendezésre kerülőt!

Imatábor

„Isten tenyerén”, ezzel a mottóval vágtunk neki az idei év táborának, melynek helyszíne Zalalövő város volt. A templom, az iskola és a Szent Márton ház falai között rengeteg élménnyel gazdagodtak a táborozók.

A vasárnapi kezdés korábbra tolódott, így kényelmesebben megalakulhattak a kiscsoportok, elfogyaszthatták a gyerekek az otthonról hozott ebédjüket. A délutáni közösségi

játékok során elkezdődött a tábor összekovácsolása, egymás megismerése. A tábori nyitószentmisét püspök atya celebrálta. A vacsorát követően pedig az EB döntő izgalmait élhettük át az iskola tornatermében.

A hétfő délelőttünk a többi naptól eltérően a gyónással kezdődött. A kiscsoportokban kellő idő és segítség állt rendelkezésre, hogy a táborozók le tudják tenni bűneiket, megtisztítsák szíveiket. A kapott fe-

hér szívekre bűneiket írták filctollal, majd a bűnbocsánat elnyerése után lemosták és a tábori keresztre ragasztották. Ezt követte az ebéd majd a szentmise.

A hétfő délután rengeteg meglepetést tartogatott. Elkezdődött a közös táborénektanulása is. Ezután következett a „Keressük meg Jézust” program. A kisebbek egyik csoportja meglátogatta a városban lévő keresztutat, ahol imádkoztak,

játszottak. Voltak, akik segíteni mentek ablakot pucolni, portalanítani. Egy másik csoport a közeli templomhoz zárandokolt el, ahol meghallgatták a templom történetét, majd annak udvarát kezdték rendbe tenni. Az IFI csoport kétszer fél óra páros beszélgetésen vett részt a Zala-parton. A nap fénypontja végül a Bemutatkozó est volt, ahol minden csoport bemutathatta, hogyan jutottak fel Noé bárkájára, majd érkeztek meg az Imatáborba. Neveik kezdőbetűit pedig alliteráltak.

Aztán „este lett és reggel”. A kedd délelőtt már az ismert ritmusban zajlott. Kiscsoportok, az evangéliummal való ismerkedés, gondolatok megosztása, készülés a szentmisére. Ebéd után pedig közös táborénekek majd hátizsákokkal felpakolva irány a strand! A délután folyamán hangos nevetések töltötték meg a Borostyán-tó partját. A vacsorát követően pedig egy közös rózsafüzér imádságon vettünk részt a templomban.

A szerda délelőtt a szokásos módon zajlott, a délután pedig a sporté volt. Sokféle mozgásforma közül választhattak a gyerekek: méta, foci,

kosár, aerobic, ping-pong, stb. Miután pedig kellően elfáradtak, ellátogathattak az iskola udvarán felállított imaösvényre is, ahol a 23. zsoltár szavaival közelebb kerülhettek a Mennyei Atyához. De itt még nem értek véget az izgalomok, este a tábor egyik várva várt programja következett: a Bátorságpróba. Az idei évben egy orosz börtönből kellett kiszabadulniuk a bátor táborozóknak és kiállniuk a rettegett próbákat.

A csütörtök reggeli program a tábor egyik felének a már ismert menettel zajlott. Az IFI csoportra viszont a remetenap várt. Lehetőséget kaptak, hogy elcsendesedjenek, egyedül elmélyüljenek a szentírásban, vagy csak az őket körülölelő Istenben. A külön tartott szentmisében pedig megoszthatták élményeiket, megtapasztalásaikat.

Jó volt egy kicsit kiszakadni a mókuskerekéből és csak az Úrra koncentrálni. Ebéd után pedig ők is csatlakoztak újra a tábor életébe, a kézműves programokba. Többféle technikát próbálhattak ki a táborozók, illetve mellette végig mehettek

a Betlehemi történetet megjelenítő vakszínházon is. A nap fénypontja pedig a szentségimádás volt! Először közösen, majd mindenki kiscsoportban állhatott az Úr elé, adhatott hála- és köszönetet. A csoportok egész éjjel váltották egymást, s őrizték Jézust a templomban.

A pénteki napunk délutánján zajlott le az akadályverseny, ahol különböző feladatokban kellett a táborozóknak ügyességüket megmutatniuk. A vicces helyzetekről meséljenek majd a képek. Az utolsó estét pedig egy fergeteges bulival zártuk, ahol az idei tábor képeiből is készült egy kisebb összeállítás.

A szombati napon már egyenpólóban léptünk a templomba, ahova vártuk a szülőket, testvéreket is. A táborzáró szentmisét követően pedig az idei év táborénekeinek bemutatója következett.

Az idei év is rengeteg tartalmas és izgalmas programban volt részük a résztvevőknek. Barátságok szövődtek, Isten kapcsolatok erősödtek. Mindannyian éreztük, hogy ez a tábor végig Isten tenyerén volt.

BESZÁMOLÓ

dr. Sárközi Violetta

Iskolakezddést támogatott a Karitás

Az elmúlt napokban 50 kertvárosban élő gyermekhez és családjához juttatott el plébániai Karitás csoportunk ajándékutalványokat, hogy a hátrányos helyzetű családok tanév kezdéssel járó anyagi terhein segítsen.

A gyermekenként ötezer forint értékű Tesco áruházban levásárolható ajándékutalványokat a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás ajánlotta fel.

caritas

caritas

hungarica

Nyárbúcsúztató játékok

2021 nyarának utolsó hétvégéjén ismét megrendezésre került – immár harmadik alkalommal – a kertvárosi nyárbúcsúztató játék. Hosszú szervezés, készülődés előzte meg ezt a szombatot. Már hetekkel előtte nekiálltunk tervezgetni, hogy mi legyen a kerettörténet, milyen logikai és milyen ügyességi feladatokat állítsunk össze a gyermekeknek. Az esemény előtti napon pedig már a konkrét megvalósulás vette kezdetét, amikor az egyes feladatok állomáshelyeit építhettük ki.

A szervezők idén egy olyan játékot szerettek volna megalkotni a gyerekeknek, ahol a történetbe beleélve magukat, együtt nyomozhatnak, fejthetik meg a titkos feladványokat, hogy végül az akadálypályán is átjutva közösen megküzdhessenek az idei hősünket, Indiános Jonest foglyul ejtő egyiptomi fáraóval. Merthogy most már hagyomány, hogy minden évben a játék egy kisfilm levetítésével indul, amit megnézve a gyerekek részesei lesznek a sztorinak, ők alakítják azt tovább, ők lesznek a hősök, akiknek végre kell hajtaniuk a küldetést.

És hogy mi is volt ez a küldetés? Történetünk főhőse Indiános a kertvárosi építkezés során a munkagödörben talált titkos kincs nyomába eredt, egészen Kairóig jutva. Ott azonban elrabolta őt a feléledő Fáraó, és segédei, a múmiák. Nem maradt utána más, csak egy boríték, benne titokzatos tárgyakkal, hieroglifákkal, rejtvényekkel.

Innen indult hát a kaland, mely során a gyerekek egyiptomi feliratokat kerestek, hieroglifákat fordítottak, eljárták Kleopátra táncát, labirintust fejtettek, még

ásatáson is voltak. Miután pedig sikeresen megfejtették a rejtvényeket, várt rájuk az akadálypálya, ahol próbára teheték egyensúly érzéküket, bátorságukat. Az akadálypálya minden évben nagy kedvenc, de a nap fénypontja mégis csak a végső nagy ütközet volt, ahol egy fergeteges NERF csatában idén is sikerült felül kerekedniük a gyerekeknek a Fáraó múmia hadseregén, így pedig sikeresen teljesítették a küldetést, kiszabadították a fogságból Indiános Jonest.

Ez volt tehát a játék, amit azt hiszem, elmondhatjuk, hogy mind a készítő, segítők, mind a gyerekek nagyon élveztek.

És hogy a kaland közben az energiából se fogyjunk ki, a templom előtti téren a hívek által jó szízzel készített sütemények kerültek kínálásra, amit egy kis üdítő is kísért, hogy a sokat futó gyerekek ki ne dőljenek a feladatok közben.

Amikor a program végén körbeálltunk a templom előtt, hogy záró imánkat elmondjuk és hálat adjunk a napért, akkor nekünk, szervezőknek is jó volt látni, hogy munkánknak mi lett az eredménye: a gyermekek fáradtan, de boldogan voltak ott. Pár órára elfeledhették, hogy vége a vakációnak, és így ismét felhőtlen örömben telhetett napjuk.

Bízunk benne, hogy sokaknak sikerült vidámmá tenni ezt a napot, hogy így fellelkesedve tudják megkezdeni a tanévet!

A játékos napról Bánfalvi Péter jóvoltából videó összefoglaló is készült, amelyet megtekinthetnek plébániánk honlapján.

Keszthelyi zarándoklat

Szeptember 17-én borús, szemer-kelő esős reggelre ébredtünk. Ennek ellenére mégis vidáman gyülekeztünk a kertvárosi templom előtt, hisz János atya vezetésével 36 fővel zarándoklatra indulunk. Keszthelyre vezetett az utunk.

Útközben még inkább közösséggé kovácsolt bennünket az elimádkozott rózsafüzér és a gyönyörű Mária-énekek. Úgy éreztük, Jézus közöttünk van.

Keszthelyen elsőként a Kis Szent Teréz Karmelita Bazilikát tekintettük meg, ahol Bacsa Dávid káplán és Mezei András plébános atya részletesen bemutatta Keszthely e csodálatos „Gyöngyszemét.” Áhíttal hallgattuk a neoromán stílusban épült templom történetét, megcsodáltuk a főoltárt és az oldalt látható szobrokat. A Kerengő folyosón le-

nyűgözött bennünket Vollein Ferenc zalai származású festőművész 50. kiállítása, ami témájához híven „Sznek az égből „címet kapta. A templomban tett látogatásunk közös imával ért véget.

Útunk ezután a Helikon Kastélyhoz vezetett, ahol múltunk történelmi eseményeihez kapcsolódó részletes és hiteles tárlatvezetéssel vehettünk részt. Érdeklődési körünknek és kíváncsiságunknak megfelelően külön csoportokban nézhettük meg az Új Vadászati Kiállítást, a Pálmaház és Madár Parkot, valamint a Makett Kiállítást. Közülünk többen látták már a Helikon Kastélyt, mégis a sok látnivaló az újdonság erejével hatott.

A Park Étteremben elfogyasztott finom ebéd után kicsit fáradtan, de annál nagyobb lelkesedéssel indulunk Búcsúszentlászlóra, a Szent László templomba, ami napunk meg-

koronázását jelentette. A kántor elbeszéléséből tudtuk meg, hogy a templomot hazánk legszebb templomai között tartják számon, ami Dunántúl egyik legnagyobb búcsújáró helye a göcseji dombok ölén a Veszprémi Egyházmegyében. A templom Fogolykiváltó Boldogasszony és Szent László kegyhelye. A templomban őrzött emléktárgyak mind csodásgyűjtemények emlékei. Zarándoklatunk zárásaként a János atya celebrálta szentmisén vettünk részt, ez külön öröm volt számunkra, hiszen Jézus közöttünk és velünk volt. Miben nyilvánult meg ez az érzés? Abban, ahogy segítettük kerekesszékes társainkat, ahogy mosolyogtunk egymásra, türelmesek voltunk, mondhatom, igazi családi közösséggé váltunk. Köszönjük János atyának a példaértékű gondoskodást, a csodálatos napot, a lelki feltöltődést. Igen, Jézus közöttünk volt, mindannyiunkkal!

Statio Orbis 2021 Budapest

Egy busznyi zárándok indult útnak vasárnap a hajnali órákban, hogy a részt vehessünk Ferenc pápa zárómiséjén, amely a budapesti NEK egyik csúcspontja volt.

A zárándoklat vezetője, plébánosunk, János atya volt, aki maga is nagy lelkesedéssel tekintett az eseményre: a pápával való koncelebrálás izgalmára. A Budapestre tartó utunkon megismerhettük Jorge Mario Bergoglio életútját, majd Böjte Csaba atya velős gondolataival felvértézve szálltunk le a Városliget sarkán, hogy elfoglaljuk helyünket az S1 szektorban.

Templomunk zászlajával az élen, tartott a zárándokcsoportunk Budapest szennyes utcáin az esemény helyszíne felé, miután átvergődtünk a biztonsági ellenőrzéseken, a fémdetektoros kapukon megérkeztünk az Andrássy és a Dózsa György utca sarkára, ahol táborot vert kis csapatunk elégedetten konstatálva, hogy kiváló helyünk van, mindent jól láthatunk és hallhatunk. Mivel jó időben érkeztünk, alkalmunk volt átélni a mise előtti eseményeket is: tanúságtételeket, a sokat támadott Tóth Gabi előadását és a csodálatos, az ország közel 80 kórusából álló NEK-es énekkart, amelynek mintegy 2000 tagja, a Hősök terén külön erre a célra felállított emelvényen énekelt. Úgy éreztük, hogy lelkileg felszabadítóan áradt ránk és köztünk a kegyelem.

Belülről szemlélve nagyon szép íve volt a szentmisének. Ferenc pápa a pápamobilján pontosan akkor fordult be a térre, amikor felcsendült a Tu es Petrus. A miseénekeket olyan egységben és olyan átlényegülten szóltattatta meg a zenekar és a kórus, hogy zengett belé egész Budapest.

A Szentatya szentbeszédéből is sok gondolatot hoztunk magunkkal: Jézus csodálata mellett az ő követéséről, a kereszt földbe kapaszkodó gyökerei mellett annak égbe törő, mindenkit átölelő mivoltáról. A legszebb mégis talán az volt, amikor a misét záró gondolataiban a missziós keresztet, illetve a magyarok embereket és nemzedékeket egyesítő erejét, küldetését említette és magyarul fejezte be.

Mérhetetlen hálát érzünk, hogy ez Budapesten megvalósulhatott, mi pedig részesei lehettünk. Csodálatos volt látni ezt a sokszínű világegyházat, a rengeteg embert, akiknek ugyanúgy Jézus hoz örömet, reményt, vigasztalást az életébe, ettől mosolyog és boldog.

Bárcsak tudnánk ebből tovább adni, tovább lépni Ferenc pápa tanítása szerint, másokkal is megosztva ezt a kincset!

Alapkőletétel

Augusztus 26-án ünnepélyes keretek között került elhelyezésre az épülő Szent József Közösségi Ház és bővülő atemplom alapköve.

Székely János püspök atya áldotta meg az alapkö időkapszulájába elhelyezett tárgyakat (egy példányt az aznapi megyei lapból, Zalaegerszeg zászlaját, Zala megyei emlékérmét, egy Zalaegerszegi kitűzött, egy országgyűlési emlékérmét, rózsafüzért, plébániai emléklapot, a tervrajz egy részletét, valamint püspök atya alapító okiratát), majd miután elhelyezték az alapkövet, azt is megáldotta. Az ünnepségen beszédet mondott Székely János püspök atya mellett Orbán Balázs miniszterhelyettes, Vigh László országgyűlési képviselő, Balaicz Zoltán polgármester úr. A Verő család egy Szent Józsefről és egy Szűz Máriáról szóló zenés-énekes darabbal emelte az ünnep fényét, Bakon Bence, Bencze Anna és Rakos Rebeka pedig szavalattal járult hozzá az ünnep színvonalasabbá tételéhez.

Az alapító okiraton a következőket olvashatjuk:

ALAPÍTÓ OKIRAT

Jézus Krisztus az a biztos sziklaalap /Mt 7,24/, amelyre bizalommal építhetünk életet és nemzetet, jelent és eljövendőt. Ő a szegletkő /Ef 2,20/, akit noha az építők elvetettek, mégis szegletkő lett, amely összekapcsolja a sok különböző embert. Ezen ünnepélyes alapköletételkor kérjük, hogy Ő, ami egyetlen Urunk szenteljen meg mindent és áldja meg azokat, akik itt dolgoznak, akik ezért fáradoznak, akik anyagi áldozatokat vállal-

nak, akik bármi módon hozzájárulnak ahhoz, hogy amit Isten nevében most itt elkezdünk, azt az Ő segítségével be is fejezzük.

Krisztus Urunk, aki azt akarta, hogy örökké éljen minden Őbenne hívó, üdvöztse azokat, akiknek teste majd e most bővülő atemplomban várja a feltámadást, amikor újjá alkot mindent és halandó testünket megdicsőült testéhez hasonlóvá teszi!

Es ugyanő, Jézus Krisztus, a mi Pásztorunk, aki szét-szóródott juhait összegyűjti, áldja meg mindazokat, akik e most épülő közösségi házban összegyűlnek, hogy általuk épüljön Isten országa, amiért Üdvözítőnk nem vonakodott életét áldozni, miután övéiért így imádkozott: *„Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám bennem vagy s én benned, úgy legyenek ők is eggyé bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.”* /Jn 17,21/

Ezért a Szentháromság egy Isten nevében, akit hiszünk és vallunk, mint Teremtő Atyánkat, Megváltó Fiút és Vigasztaló Szentlelket, aki egy a háromságban és háromság az egységben, elhelyezzük ezt az alapító okiratot, hogy Isten áldása legyen e helyen, amely Szűz Mária Szeplőtelen Szíve tiszteletére és Mindszenty József emlékére épült templom bővülő atemploma, valamint annak megújuló környezete, és amelyen Szent József nevét viselő közösségi ház megépül.

Kelt az Úr 2021. esztendejében, Szent József Évében, augusztus hónap 26. napján.

Dr. Székely János
szombathelyi megyéspüspök

A saját papi arcomat akarom megkeresni

– A nyár folyamán megemlékeztünk a szentelési évfordulókról. Ilyenkor előjön bennünk az, hogy vajon megvan-e még bennünk az újmisési lendület, lelkesedés? Fiatal pap vagy, négy éve szentelték. Miként éled meg most, hogy papként szolgálasz az Úr szőlőjében?

– Nagyon nagy öröm az számomra, hogy fiatalságom ellenére sokan megbíznak bennem. A lelkesedés számomra mindig is egy nehéz kérdés volt. A munkámat próbálom jól végezni, és mivel káplán vagyok, bőven van időm az emberekkel foglalkozni. Egy hatalmas ajándék az számomra, hogy szinte mindig van időm bárkivel beszélgetni. A Szentlélek mindig ad kellő munkát és feladatot, amit meg kell oldani. Erőt is ad azonban hozzá, és ami még ennél is fontosabb, munkatársakat, akik segítenek. Számos alkalommal megtapasztalhattam, hogy nem elsősorban a célba való eljutás az igazi öröm, hanem útközben a megtapasztalt csodák közös megélése. Sokak számára egy kicsit megmutathattam, hogy mit is jelent keresztényként élni. Azt nem állítom, hogy miattam mindenki megtért. De azt őszinte szívvel tudom remélni és mondani, hogy egy kicsit közelebb kerültek az Istenhez.

– **Annak ellenére, hogy nagyon fiatal vagy, sokrétű papi tapasztalatod van: Lenti, ahol kisváros és több kicsi falu szolgált első állomáshelyedül, aztán Jánosháza, a maga hatalmas területével, sok településével, felekezeti sokszínűségével, majd Szentgotthárd és környéke, ahol kikerülhetetlenül hat ránk annak tudata, hogy ez Brenner János vértanúságának a helye. Most pedig Körmen, a Boldog Herceg orvos városa, szép papi közösségben sokrétű feladatkörrel kell megbirkóznod, ráadásul besegítesz Jánosházán és Szentgotthárdon is. Még felsorolni is hosszú... – hogyan éled meg?**

– Őszinte szívvel tudom mondani, hogy boldog pap vagyok! Már a kérdés is jól megfogalmazza, hogy nem egy szokványos papi életem van. Ilyen sok költözést a káplánok talán csak a kommunizmus idején kellett, hogy átéljenek. Mindezek ellenére, de talán éppen ezért is, én mindegyik helyért hálás vagyok. Mindenhol nagyon sokat tanultam; mindegyik szolgálati helyemen tudtam, és el is mondtam, hogy még sokat kell tanulnom, és ez rendszerint be is bizonyosodott.

Nem vagyok különleges pap, de tudom, hogy Isten nagyon szeret, hiszen annyi szép és jó dologgal halmoz el. Hogy mit hoz a jövő, nem tudhatom, de bízom Isten gondviselésében. Bízom abban, hogy főpásztorom mindig oda küld, ahol szükség van rám és a szolgálatomra.

– **„Nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.” – mondta Jézus és nem véletlenül választ magának jelmondatot a pap. Újmisési jelmondatod miként határozta meg eddigi papi életedet?**

– Már 18 éves koromban megragadott ez a mondat. Leginkább azért, mert a papságban elsősorban a szolgálat ragadott meg. Már ministránsként is jó volt az Urat szolgálni. De éreztem, hogy ennél sokkal többre hív Isten. Számos eseményen és imádságban megtapasztalt dolog volt, ami mindig megmutatta, hogy mit kell nekem tennem, hogy közelebb kerüljek Istenhez.

Aztán megtaláltam a számomra kijelölt utat, ami sosem volt igazán egyszerű. Nagyon sok nehézség és akadály volt előttem. De ebben az évben, amikor annyi munkát kaptam, hogy sokszor azt sem tudtam, hogy merre menjek, akkor döbbsentem rá, hogy a sok nehézségben milyen hatalmas gyümölcsök tudnak születni a szenvedésből.

– **Zalaegerszegi emlékeid miként dolgoznak benned, miként tudod kamatoztatni a gyerekkorból szerzett tapasztalataidat?**

– A zalaegerszegi élményeim mind a középiskolához kötődnek, pontosabban a Mária Magdolna Plébánia ifjúsági közösségéhez. A nagyobb ministránsok mind tagjai voltak a plébánia ifjúsági csoportjának, ami nagyon jó volt, mert a szolgálat mellett nagyon sokat tudtunk együtt lenni, volt időnk együtt játszani. Ez mindmáig meghatározó élmény számomra. Éppen ezért pontosan tudom, hogy nekem is erre kell buzdítanom a fiatalokat, hogy merjenek játszani. Vagyis a közösség tagjaként merjenek egymás felé szeretettel fordulni, merjenek egymással beszélni.

– **Sok papot ismerhettél meg fiatalként, hisz a Mária Magdolna Plébánia ifi közösségének tagja voltál, aztán kispapként, majd káplánként. Miként hatottak rád a papi példaképek?**

– Nagyon sok papi példa volt és van előttem, de már kispapként eldöntöttem egy beszélgetés után, hogy elsősorban a saját papi arcomat akarom megkeresni. Tudtam, hogy ez sokaknak nem fog tetszeni. De rábíztam az Úrra, hogy Ő mutassa meg, mit kell csinálnom.

Felemelő volt azt megtapasztalni a papságom négy évében, hogy mennyire figyel rám az Isten, mert a nehéz helyzetekben mindig küldött egy újabb papi segítséget.

– Diákéveidből, kispapi éveidből milyen emlékeid vannak a kertvárosi plébániáról?

– A kertvárosi plébánia 2013. augusztus 1-jén alakult meg. Ezért a diákéveimből annyi maradt meg, hogy mint a Mária Magdolna ministránsa egy bérnél voltam kellett ott asszisztálnom.

Továbbá a kertvárosi fiatalok is a belvárosi plébánia ifi csoportjába jártak. Nekem az tetszett, hogy a kertvárosi fiataloknak is ugyan olyan fontos volt a péntek esti ifi csoport, mint számunkra, pedig nekünk negyedannyit sem kellett gyalogolni, mint nekik. Soha nem volt igazán érdekes, hogy ki honnan jött az ifi csoportba. Mindenki jól érezte magát.

Kispapként a 2013-2014 években nagyon sokat vol-

tam a kertvárosi plébánián. Igen, mivel azokban az években dr. Kürnyek Róbert atya sokszor hívott, és biztatott arra, hogy minél több dolgot tudjak nála megtanulni. Nagyon sokat engedett prédikálni és különböző szertartásokat vezetni. Például keresztutat vezettem vagy szentségimádást, ami talán nem tűnik nagy kihívásnak, de nekem fontos volt. Nagyon hálás vagyok neki, valamint a kertvárosi híveknek. Ha valami nem ment, nem úgy sikerült, ahogy szerettem volna, elnézték nekem, de biztattak is, ha valami jól sikerült.

Nagyon jó volt kertvárosban kispapként szolgálni. Hálás vagyok azért a sok szeretetért, amit a kertvárosi hívektől kaptam!

Az Oltáriszentség, ami megszenteli az oltárt és az aranyat

Jézus egy alkalommal vitába bocsátkozott a farizeusokkal és írástudókkal, és akkor szó szerint ezt mondta nekik: *„Jaj nektek, akik azt mondjátok: „Ha valaki a szentélyre esküszik, az semmi, de ha valaki a szentély aranyára esküszik, azt köti az eskü.” Bolondok és vakok! Mi nagyobb: az arany vagy a szentély, amely megszenteli az aranyat? Ezt is mondjátok: „Ha valaki az oltárra esküszik, az semmi, de ha valaki a rajta lévő ajándékra esküszik, azt köti az eskü.” Ti vakok, mi nagyobb: az ajándék vagy az oltár, ami megszenteli az ajándékot? Aki tehát az oltárra esküszik, az arra is esküszik, ami rajta van. Aki pedig a szentélyre esküszik, az arra is esküszik, aki benne lakik.” /Mt 23,17-21/*

Mindez most nekünk azért érdekes, mert miközben a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszushoz kapcsolódva figyelmünk középpontjába hitünk nagy titka, az Oltáriszentség kerül, most mégis egy templomunkban fellelhető tárgyat szeretnék bemutatni. Noha nem maga a tárgy a lényeg, hanem az Úr, aki közöttünk lakik kenyér színében, mégis, ott van szemünk előtt a szentségmutató is, amelyben kihelyezzük imáadásra a Legszentebbet. Így tehát templomunk egyik legtöbbet használt eszköze a szentségmutató, vagy latin nevén a monstrancia.

Egyházunk gyakorlata, hogy Krisztus szent testét szentmisék után

is tovább őrzik, ott gyökerezik, hogy már az ősegházban is vitték áldoztatni a beteget, akik nem tudtak részt venni a közösség ünneplésében. És fokozatosan alakult ki annak gyakorlata, hogy miként őrizték a szentmisékben megtört kenyereket. Így nem csupán fedéllel ellátott tálakban őrizzük a következő áldoztatásig a szentostyát, hanem a középkorban lett egyre elterjedtebb, hogy mivel Jézus valóságosan jelen van az Oltáriszentségben, ezért külön ünnepi alkalmak lettek arra, hogy imádjuk a köztünk lakozó Urat.

Hogy ezt minél méltóbban kifejezzék, különböző formájú szentségmutatók készültek. Ezek kialakítása nagymértékben függött a templom stílusától. Ennek alapján láthatunk néhol karcsú, tornyokkal tarkított, vagy sugarakat szimbolizálva kör alakot kirajzolva elkészített monstranciát. Modern kivitelben láthatunk már olyant is, ahol különösebb díszítés nélkül, tartja az Eucharisziát két üveglap.

Persze nem a díszítés a lényeg, de ne feledjük, hogy miként aki énekel, ő az ajkával dicséri az Urat, a virágkötő azzal, amikét a virágokkal tud díszíteni, az ötvös pedig azzal, ahogyan a nemesfém meg tudja munkálni. Mindenki a legjobbat szeretné kihozni magából, a legtöbbet szeretné adni annak, akitől a tehetségét kapta.

A templom használatba vételével egyidős ez a mi monstranciánk. Így nem büszkélkedhetünk azzal, hogy több száz éves lenne, de már az is szép, hogy 18 éve ebben őrizzük Jézus Szent Testét. Noha nem ősi, de érdemes megfigyelni kivitelezését:

Az Olaszországból vásárolt, valamivel több, mint 42 cm magas kegytárgy aranyozott nemesfémből ké-

szült, és fémesen csillogó, ezüstszürke díszítést kapott. Talpának alsó felén még megvan a Mancinelli kegytárgybolt felirata, ahonnan vásárolták. Talpazatán szinte körbe ér az a jelenet, amikor Jézus az utolsó vacsora termében apostolaival egy asztalnál étkezik. Középen Jézus háromszög alakú glóriával, majd tőle jobbra és balra a 6-6 apostol. Sajnos a festésnél nem voltak elég aprólékosak, mert 3 apostol is aranyozott színézést kapott, míg az egész dombormű mattos, fémes szürke színű.

A monstrancia szárának felső felén három angyal látható, akik összetett kezekkel, lesütött szemekkel, kiterjesztett szárnyaikkal hódolnak az Úrnak és imádják az örökkön örökké élőt/vö. Jel 4,10/. A Jelenések könyve a maga sajátos képies világával mutatja be, hogy miként imádják Istent a teremtények: angyalok, a

különböző élőlények, és az emberek, kiemelve 24 vént.

A monstrancia felső felében az Úr dicsőségének ragyogását jelenítik meg a középpontból kitörni látszó sugarak, összesen 30. Legfelül, a 31. sugár Krisztus győzelmi keresztjeként dicsőségesen ragyog, mint a halálon aratott győzelem jelképe és Krisztus trónszéke. Az oltáriszentség körül ezüstös színnel díszíti a szentség-mutatót a növényi ornamentikájú koszorú.

Közepén, az üveglap mögött a lunula található, vagyis hagyományosan egy holdsarló alakú, nemesfém eszköz, amely arra hivatott, hogy a szentségmutatóban stabilan tudja tartani az Oltáriszentséget. Jelen esetünkben nem holdacska található, hanem egy puttó (test nélkül, csupán fejjel ábrázolt angyalka), akinek kiterjesztett szárnyai tudják tartani a Szentostyát.

A tavalyi évben kaptuk adományként a szintén Olaszországból származó trónust, amely egy 15 cm magas emelvény, hogy ünnepélyesen még magasabbra emelje az egész szentség-mutatót. Stílusában megegyezik a monstranciával, bár a rajta látható három angyal még fényesen csillog.

Reméljük, hogy a sok használatból fog mindkettő elkopni és minél több borulnak le ezután is Jézus elé, hogy a megdicsőült szentekkel együtt zengjük: „*Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tiéd legyen a dicsőség, a tisztelet és a hatalom, mert te teremtetted a mindenséget, akaratod hívott létre és teremtett mindent*” /Jel 4,11/.

És miközben ünnepélyesen használjuk a szentségmutatót, tudatosítsuk magunkban, hogy a lényeg az Oltáriszentség, ami megszenteli az oltárt és az aranyat!

Galambos István

Gyertyák a temetőben

Gyertyák űzik a sötétséget,
fényük libben a szirmokon -
várnak oda engem és téged,
könnyük dermed a sírokon.

Gyertyák hívják az elhunytakat,
hitvest, gyermeket, nagyanyót -
találkoznak élők és holtak,
visszasírva a múlandót.

Ott vagy te is, ki hiszed Istent
- talán az is, ki tagadja -
holtak emléke feled mindent,
lelkünk lelküket fogadja.

Imát mormolsz a Teremtődnek,
kéred kegyelmét azoknak,
kik már rá várva vezekelnek
s örök hazába tartanak.

Közben a gyertyák csonkká égtek...
sóhajtva szerteszéledünk,
jönnek velünk a múltó évek,
lélekben mi is készülünk.

Gyertyák vitték a sötétséget,
most azon morfondírozok...
lelkem, lesz-e majd gyertyafényed
akkor, ha testem elhagyod?

Felajánló ima

Boldogságos Szent Szűz, Nagyasszonyunk és Édesanyánk! Szent István király halála óráján Neked ajánlotta életének nagy művét, a zsenge magyar kereszténységet s országát és koronáját. Beléd helyezte minden reményét és nem csalatkozott: Te megvédted történelmének legválságosabb perceiben kilenc századon keresztül a magyart.

Első szent Királyunk példájára mi is Hozzád fordulunk s ma újólag Neked, a Te Szeplőtelen Szívednek ajánljuk a magyar kereszténységet, édes magyar hazánkat. Történelmünk mai sorsdöntő órájában gyermeki bizalommal zárjuk Szeplőtelen édesanyai Szívedbe országunkat és népünket – egyetve ünnepélyes felajánlásunkat Szentséges Atyánk Felajánlásával, ki a világot Szeplőtelen Szívednek szentelte – esedezve kérünk, vedd oltalmadba örökségedet.

Ne tekintsd vétkeinket, melyekkel Szent Fiad Szívét és a Te Szeplőtelen Szívedet annyiszor megszorítottuk. Te a tévelygő gyermekeidnek is jóságos Édesanyja vagy és Szeplőtelen Szíved a bűnösök menedéke. Megbocsátó édesanyai szeretetben bízva s első szent Királyunk érdemeire hivatkozva töredelmes lélekkel kérünk az egész magyar nép bűneiért bocsánatot.

Ígérjük, hogy Szeplőtelen Szíved tiszteletét és engesztelését hazánkban minden erőnkkel előmozdítjuk. Szent István király példájára apostolkodunk, hogy eljőjön a lelkekbe az Isten országa: „az igazság és élet országa, a szentség és kegyelem országa, az igazságosság és béke birodalma”, melyben Krisztus a Király és Te vagy a Királynő, ó Édesanyánk és Világ Királynője!

Alázattal kérünk, áraszd ki mindnyájunkra édesanyai Szíved túláradó szeretetét, mely a jókat buzdókká, a bűnösöket igazakká teszi.

Te, aki minden kegyelem közvetítője vagy, eszközöld ki számunkra az Egyház szabadságát, a lelkek békéjét és az ország felvirágzását. Adj szentéletű papokat és apostoli lelkületű világiakat, hogy rajtuk keresztül meginduljon a kegyelem áramlása Szent István országában, mely a Te országod.

Ne nézd méltatlanságunkat, hanem édesanyai Szíved mérhetetlen jóságával fogadd kegyesen felajánlásunkat, mint egykor Szent István felajánlását kegyesen fogadtad. Szánkozzál rajtunk, szegény meggyötört, elesett magyarokon és ne késlekedjél kiesdeni számunkra Istentől az igazságosság és szeretet diadalát. Ámen.

Ezt az imát Magyarország hercegprímása imádkozta 1946. augusztus 25-én, amikor felajánlotta az országot Szűz Mária Szeplőtelen Szívének Székesfehérváron, Szent István fejereklyéje előtt.